

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΥΓΟ φτάνει, κύριε, απάντησε ο λόρδος Βέντγουορθ. "Αν μάλιστα ή φιλοξενία μου σας φαίνεται κάπως αναγκαστική, δεν θα με δυσαρεστούσατε καθόλου, αν προτιμούσατε να εγκατασταθώτε σε οποιοδήποτε οικισμό του Καλαί θα σας άρεσε.

— "Ω! κύριε υποκόμη! είπε τότε ο Ζάν Πεκουά σε τόνο ικετευτικό στο Γαβριήλ, ευαρεστηθήτε να σας φιλοξενήση ο εξάδελφός μου Πέτρος Πεκουά, ο άπολοποιός. Αυτό θα τον έκανε πολύ περήφανο κι' έμένα πολύ ευτυχιωμένο, σας τ' όραζομαι.

Και ο άξιος ύφαντής συνάδευσε τα λόγια του με μιá έκφραστική χειρονομία.

— Εύχαριστώ, φίλε μου, απάντησε ο υποκόμησ. Μά δεν θέλω, άποδεχόμενος την προσφορά σου, να καταχρατώ

τήν εμπιστοσύνη του Βέντγουορθ.

— "Όχι, σας βεβαιώνω! φώναξε ο "Αγγλος εγγενής. Είστε έντελώς ελεύθερος ν' άποδεχθήτε τή φιλοξενία του Πέτρου Πεκουά. Στο σπίτι του άλλωστε θάχετε όλες σας τις άνέσεις. Είν' ένας πλούσιος άπότος, δραστήριος και ικανός στη δουλειά του και επί πλέον, ό πιο τίμιος άνθρωπος που υπάρχει στον κόσμο. Τόν ξέρω καλά, άγόρασα πολλές φορές άπ' αυτόν και έχει μάλιστα στο σπίτι του μιá όμοια γυναίκα που δεν ξέρω αν είναι γυναίκα του ή κόρη του.

— Είνε ή αδελφή του, μιλώρδε, είπε ο Ζάν Πεκουά. "Η εξάδελφη του Βαδέττα. Πράγματι, είναι πολú όμοια και αν δεν ήμουν τόσο γέρος... μά όστόσο δεν υπάρχει φόβος να σήσουν οι Πεκουά: ο Πέτρος έχασε τή γυναίκα του, μά του άφησε δυό χαριτωμένα παιδάκια που θα σας διασκηδύσουν πολύ, κύριε υποκόμη, αν ευαρεστηθήτε να δεχθήτε τήν εγκάρδια φιλοξενία του.

— Τώρα, όχι μόνο σας επιτρέπω να τή δεχθήτε, αλλά και σας ίποχερώνομ, είπε ο λόρδος Βέντγουορθ.

Ο Γαβριήλ άρχισε να νύποστη, και όχι χωρίς λόγο, διό ό όμοιος και εγγενής κυβερνήτης του Καλαί, δεν ήθελε και τόσο τοις αιχμαλώτους του στο σπίτι του. Γι' αυτό, απάντησε χαμογελαστός στο Ζάν Πεκουά :

— "Αφού ο λόρδος Βέντγουορθ μου τó επιτρέπει, φίλε μου, θα ρθώ να μείνω στού εξαδέλφου σας.

Ο ύφαντής άναστήθηκε άπ' τή χαρά του και ο λόρδος είπε:

— Μό τήν πίστι μου, νομίζω, ότι κάνετε πολύ καλά! "Όχι γιατί δεν θα ήμουν ευτυχιωμένος να σας φιλοξενήσω, μά σε μιá κατοικία, ή όποια φυλάγεται σαν τή δική μου μέρα και νύχτα άπό σνοπούς και στην όμοια, λόγω τής θέσεώς μου ως κυβερνήτης, επικρατεί ή πό άδυστηρή πειθαρχία, δεν θα έχετε πάντα τις άνέσεις σας, όπως στο σπίτι του καλού όπλοποιού. Κáί ένας νέος, χρειάζεται όλες του τις άνέσεις, τó ξέρουμε καλά αυτό.

Και άπειθυνόμενος στο Ζάν Πεκουά, πρόσθεσε:

— Κι' έσείς, μάστορ Πεκουά, μορείτε να ύπολογίζετε στο πορτοφόλι του εξαδέλφου σας, όπως ύπολογίζετε στο σπίτι του προκειμένου για τόν κύριο υποκόμη. Ο λόρδος Γρεύ μου είπε, ότι περιμένετε άπ' αυτόν τα έκατό σκούδα τών λύτρων σας.

— "Ότι έχει ο εξάδελφός μου, είναι και δικό μου, απάντησε ο ύφαντής με πεποίθηση. Αυτό άλλωστε γίνεται πάντοτε μεταξύ τών Πεκουά. "Ημουν μάλιστα τόσο βέβαιος εκ τών προτέρων, ότι τó σπίτι του εξαδέλφου μου είναι και δικό μου, ώστε έστειλα κιάλας έκει τόν πληρωμένο ύποκόμη του κόμητος ντ' Έξμής και είμαι ακόμα τόσο βέβαιος, ότι τó βαλάντιό του μου είν' άνοιχτό, όπως κι' ή πόρτα του, ώστε σας παρακαλώ, να μου δώσετε να με συνοδεύσει ως κει έναν άπ' τούς άνθρώπους σας, στον όποιο και θα παραδώσω τά λύτρα μου για να τά φέρη.

— Δεν περιάζει, μάστορ Πεκουά, είπε ο λόρδος. Σας άφίνο και σας να φύγετε και άρχώμα στο λόγο σας, ότι δεν θα θελήσετε ν'

άποδράσετε. Θα ρθώ άφίνο τó άπόγευμα, να έπισκεφθώ τόν ύποκόμητα ντ' Έξμής στού εξαδέλφου σου κι' έχει, αντί τών λύτρων σας, θα διαλέξω μιá άπ' τις όμοιες πανοπλίες του που με τóση τέχνη τις φτιάχνει.

— Όποις σας άρέσει, μιλώρδε, είπε ο ύφαντής. — Και τώρα, άγαπητέ μου ύποκόμη, εξακολούθησε ο κυβερνήτης του Καλαί, δεν είναι άνάγκη να σας πώ, πώς κάθε φορά που θα χτυπήσετε τήν πόρτα μου, θα γίνεται καλόδεχτος στο σπίτι μου. Σας έπαναλαμβάνω, ότι ή ζωή είναι πολύ μονότονη στο Καλαί κι' έλπίζω, ότι θα σιμαχήσετε μαζί μου έναντίον του κοινού μας έθρου, τής πλήξεως. "Η παρουσία έδώ είναι μιá πρώτης τάξεως εύχαρία για μένα για να ξεσκάσω λίγο και θα προσπαθήσω, όσο μπορώ, να έπωφεληθώ άπ' αυτή. Και σας προειδοποιώ, ότι αν με ξεχάσετε, θα ρθώ να σας ένοχλήσω μόνοσ μου..

— Εύχαριστώ, μιλώρδε, εύχαριστώ. Δεν θα σας ξεχάσω. Ποιός ξέρει — έπρόσθεσε γελώντας — μπορεί μιá μέρα να βρεθήτε κι' έσείς στη δυσάρεστη θέσι να δεχθήτε τις περιουσίες τις δικές μου, γιατί στον πόλεμο, ό νικημένος τής σήμερον γίνεται πολλές φορές νικητής τής αύριον.

— "Ω! Έκανε ο μιλώρδος, γελώντας κι' αυτός, έγώ είμαι όφελιμένος, πάρα πολύ όσφαλισμένος πίσω άπ' τούτά κι' άπόθητα τέχνη. "Αν ήταν γραφτό να ξεκατάρουν οι Γάλλοι τó Καλαί, θα τó είχαν πάρει κιάλας μέσα στα διακόσια χρόνια που τó έχωμη' έμεις. "Όσο γι' αυτό, είμαι ήουζος και φαντάζομαι, ότι αν με φιλοξενήσετε κάποτε στο Παρίσι, θα με φιλοξενήσετε ειρηνικά.

— Ο Θεός ξέρει τι θα γίνει στο μέλλον, μιλώρδε, είπε ο Γαβριήλ. Ο γενναίος ναύαρχος Κολινάδ συνήθιζε να μου λέη, ότι τó πιο φρόνιμο που έχει να κάνει κανείς είναι να περιμένη.

— Έστω, είπε ο "Αγγλος, και περιμένοντας, να ζή σω τó δυ-

νατόν που εύτυχιωμένα. "Αλήθεια, ξεχάσω να σας πώ ότι, αν έχετε οικονομικές στενοχώριες, τó βαλάντιό μου βρίσκεται στη διάθεσί σας.

— Και πάμ σας εύχαριστώ, μιλώρδε, είπε ο Γαβριήλ. Μά έλπίζω, ότι τά χρηματά μου θα μου φτάσουν για όσον καιρό θα μείνω έδώ.

"Έπειτ' από μερικέζ άόλους φιλοφρονήσεις άκόμα, ο "Αγγλος λόρδος συνάδευσε τούς δυό αιχμαλώτους του ως τήν πόρτα του.

"Έκει, έσφιξε εγκάρδια τó χέρι του Γαβριήλ, χαϊρότησε φιλικά τόν ύφαντή και τούς άφησε να διευθυνθούν μαζί πρós τó σπίτι του Πέτρου Πεκουά.

— Μά τήν πίστι μου, έκανε ο λόρδος Βέντγουορθ, βλέποντάς τους ν' άπομακρύνονται, μου φαίνεται πως έκανα καλά που δεν κράτησα στο σπίτι μου τόν ύποκόμητα ντ' Έξμής. Είναι εύπατριδής, θα έχη ζήσει στην Αγγλή και μόλις θα έβλεπε μιá φορά τήν όμοια αιχμαλώτο που μου έχουν εμπιστευθεί, θα τήν θιμάταν σ' όλη του τή ζωή. "Όσο για μένα, αν και τήν είδα μόνο μιá στιγμή διαν πέρασε μπροστά μου πρó δυό ώρων, είμαι ακόμα θαμνημένος άπ' τήν όμορφιά της. "Ω, πόσο είναι όμοια! "Ω, τήν αγαπώ! Φτωχή μου καρδιά, που έζησε μείνει τόσο καιρό άφρονη μέσα σ' αυτή τή θλιθερή σισπή, πώς χτυπάς έπί τέλους! Σίγουρα ο νέος αυτός ευγενής, ό όποιος φαίνεται τόσο ζωηρός και γενναίος, άναγωνίζοντας τήν κόρη του βασιλέως του, θ' άνακατευόταν κάπως δυσάρεστα για μένα, στις σχέσεις που, όπως έλπίζω, δεν θ' άργήσω να πάσω μαζί της. "Η παρουσία του έξ άλλου θα έκανε πό επιφύλακτική τή νεορή πριγκίπισσα άπέναντί μου. "Ας μήν ύπάρχει λοιπόν τρίτος μεταξύ μας.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, κτύπησε ένα κουδοίνι. "Έπειτ' από μιá στιγμή, μιá ύπνεργια παρουσιάστηκε.

— Ζάν, τής είπε άγγλικά ο λόρδος, πήγες, όπως σε διέταξα, να προσφέρης τις ύπνεργίες σου στην πριγκίπισσα ;

— Μάλιστα, μιλώρδε.

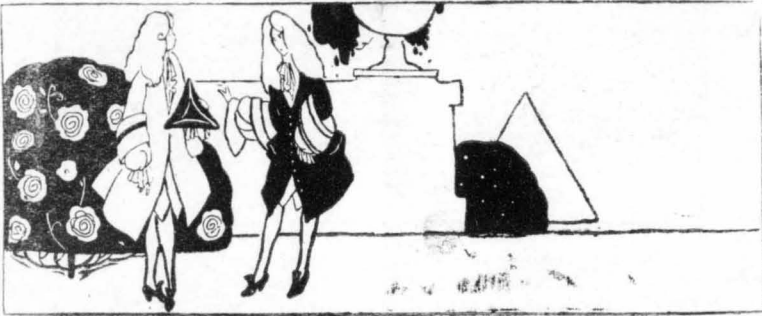
— Πώς είναι αυτή τή στιγμή, Ζάν;

— Φαίνεται πολύ θλιμμένη, μιλώρδε, μά όχι κι' άποκατωμένη. "Έχει τó βλέμμα της περήφανο, μιλάει σταθερά και διαπόσει με γλυκύτητα, αν και φαίνεται συνθησισμένη να τήν έξυπηρετούν.

— Καλά, είπε ο μιλώρδος. "Έταγε τó πούγευμα που τής σερβίσεις ;

— Μόλις άγγιξε ένα φρούτο, μιλώρδε.

— Άκουσε, Ζάν, είπε ο μιλώρδος. Θα ξεαναγορίσης άμέσως κοντά της και θα τή ρωτήσης εκ μέρους μου, εκ μέρους του λόρδου

Βέντγουορθ, κυβερνήτου του Καλαί, στον οποίο ο λόρδος Γκρέυ έ-
ξεχώρησε τα δικαιώματά του, αν εδαφεστείται να με δεχτή. Πή-
γανε και Ξαναγύρισε γρήγορα.

Έπειτα από μερικές στιγμές, που φάνηκαν αιώνες διόκληρο
στην ανυπόμονο μιλώρδο Βέντγουορθ, ή ίστηρέτρια Ξαναπαρουσιά-
στηκε.

— Ε, λοιπόν; τί ρώτησε.
— Λοιπόν, μιλώρδε, απάντησε ή Ζάν, ή πριγκίπισσα, όχι μόνο
δέχεται, μα θέλει κι ή ίδια να σάς μιλήση άμέσως.

— Ωραία! ψιθύρισε ο λόρδος Βέντγουορθ. "Όλα πάνε καλά.
— Μονάχα, έπρόσθεσε ή Ζάν, κράτησε κοντά της τή γρηά Μαί-
ρη και με διάταξε κι έμένα να Ξαναγυρίσω άμέσως στα διαμερίσμα-
τά της.

— Καλά, Ζάν, πήγαινε. Πρέπει να τήν ύπακούης σ' όλα. 'Α-
κούς; Πές της, ότι έφτασα...

Η Ζάν βγήκε έξω κι ο λόρδος Βέντγουορθ, με σφιγμένη καρ-
διά, σαν παλληκάρη είκοσι χρόνων, άρχισε ν' ανεβαίνει τή σκάλα που
όδηγούσε στο δωμάτιο τής 'Αρτέμιδος ντέ Κάστρο.

— "Ω! τί ευτυχία! έλεγε, 'Αγαπώ! Κι' αυτή που αγαπώ, μα
βασιλοπούλα, βρίσκεται στην έξουσία μου..." "Ω! 'Αρχίζω να γίνω-
μαι ευτυχής.

XXXVIII

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

Η 'Αρτεμς ντέ Κάστρο δέχτηκε τόν λόρδο Βέντγουορθ μ' α-
τή τή γαλήνη και άθωα άξιοπρέπεια που έδινε στο άγγελικό της
βλέμμα και στο ύπεροχο πρόσωπό της μιά άκατανίκητη δύναμη και
γοητεία. Κάτω άπ' τή φαινομενική γαλήνη της όμως κρυβόταν μιά
μεγάλη άγονία κι ή φτωχή μικρούλα έτρεμε καθώς άπαντούσε στο
χωρτσιόμο του κυβερνήτου και τού έδειχνε με μιά γεροντομιά, έντε-
λως βασιλική, μιά πολυθρόνα για να καθήση.

Έπειτα έκανε νόημα
στη Μαίρη και στη Ζάν,
ή όποιες φανόντουσαν έτοι-
μες ν' αποσυρθούν, να με-
νουν, και βλέποντας ότι ο
λόρδος Βέντγουορθ, σα-
στισμένος άπ' τόν θαυμασμό
του, έμεινε σιωπηλός, άπο-
φάσισε να μιλήση πρώτη.
— Αν δέν άπατόμαι,
είπε, βρισκομαι μπροστά στο
λόρδο Βέντγουορθ, κυβερ-
νήτη του Καλαί.

— Μάλιστα, ύψηλοτάτη,
βρισκεσθε μπροστά στον ά-
φοσιωμένο ο ας ύπηρέτη
λόρδο Βέντγουορθ, ο όποιος
περιμένει τας διαταγάς σας...

— Διαταγάς μου! Έκανε ή 'Αρτεμς με περσία. "Ω! μιλώρδε! μή
μιλάτε έτσι, γιατί θα μπορούσα να ύποθέσω, ότι με ειρωνεύεσθε.
"Αν άκούγατε, όχι τις διαταγές μου, αλλά τις παραλήψεις μου και
τις ίκεσίες μου, δέν θα βρισκόμουν εδώ. Ξέρετε, μιλώρδε, ποιά εί-
μαι και ποιός είνε ο πατέρας μου;

— Μάλιστα, ύψηλοτάτη, ξέρω πώς είστε ή δούκισσα 'Αρτεμς
ντέ Κάστρο και ότι πατέρας σας είνε ο βασιλεύς 'Ερρίκος Β'.

— Γιατί λοιπόν με συνάλαβε αιχμάλωτο; ρώτησε ή 'Αρτεμς.

— Μα άκριβώς έπειδή είσθε ή κόρη του βασιλέως, ύψηλοτάτη.

— Καί πώς μάθατε, Ξαναρώτησε ή 'Αρτεμς, ότι βρισκόμουν
κρυμμένη στο Σαιν Κεντέν, κάτω άπ' τόν οόσο και τόν όνομα μιάς
μοναχής; Έκτός από τήν ήγοιμένη μου, ένα μονάχα πρόσωπο ήξε-
ρε μέσα στην πόλι τόν μυστικό μου.

— Έ τότε, είπε ο λόρδος, αυτό τόν πρόσωπο θα σας έπρόδωσε.

— "Όχι! Όχι! Είμαι βέβαιη γι' αυτό, έκανε ή 'Αρτεμς με τόση
ζωηρότητα και πεποίθησι, ώστε ο λόρδος Βέντγουορθ έννοιωσε τόν
φειδι τής ζήλειας να τόν διαγκώνη στην καρδιά και δέν βόηξε τί-
ποτε ν' άπαντήση.

— Αυτό συνέβη τήν έπομένη τής άλώσεως του Σαιν Κεντέν, έ-
ξωαπολύθηκε ή 'Αρτεμς με ζωηρότητα, Είχα καταφέρει τρέμοντας
και καταταραγμένη στο βάθος του κελλιού μου, όταν έξαφνα ένας
'Αγγλος στρατιώτης με ζήτησε στο όμηλητήριο με τ' όνομα τής ά-
δελφής Εύλογημένης που είχα ως μοναχή. 'Αμέσως φοβήθηκα κά-
ποια δυστυχία, κάποιον τρομερό είνδη. Κατέβηκα όπότοσο κάτω κι
ένας 'Αγγλος τοξότης που δέν τόν ήξερα καθόλου, μόνις με είδε,
ουό είπε άπότομα πώς ήμουν αιχμάλωτός του. 'Ανυστάθηκα, δια-
μαρτυρήθηκα, μα τί μπορούσα να κάνω; Είχαν έρθει τρεις στρα-
τιώτες, να τρεις, μιλώρδε, για να συνάλαβουν μιά γυναίκα! Σας ζη-
τώ συγγνώμη, αν αυτό σας ήγχι, μα έτσι είν' ή αλήθεια. Αίτιοί οι
άνθρωποι μ' άπαξάν, ζητώντας να τούς όμολογήσω, ότι είμαι ή
'Αρτεμς ντέ Κάστρο, κόρη
του βασιλέως της Γαλλίας.
Στην αρχή άρνήθηκα, μα έ-
πειδή αυτοί, που είδες τις
διαμαρτυρίες μου, με τρωού-
σαν μαζί τους, τούς παρα-
κάλεσα να μ' όδηγήσουν στο

ναύαρχο Κολινά, λέγοντάς τους συγχρόνως πού πραγματικώς ή-
μουν, για να τούς κάνω να με σεβαστούν. Μ' αυτοί, μόνις άκούσαν
τ' όνομά μου, άντι να με όδηγήσουν στο ναύαρχο, άρχισαν ν' άλα-
λάζουν άπ' τή χαρά τους και, σέρνοντας με πάντα, μ' έφριξαν κλα-
μένη κι άναστατωμένη, μέσα σ' ένα κλειστό φορείο. "Όταν συνήλθα
κάπως, είδα πώς μ' είχαν βγάλει άπ' τόν Σαιν Κεντέν και πώς βρι-
σκόμουν στο δρόμο του Καλαί. 'Ο λόρδος Γκρέυ, ο όποιος, όπως μου
είπαν, διοικούσε τή συνοδεία μου, άρνήθηκε να μ' άκούση κι' ένας
στρατιώτης με πληροφορήσε, ότι ήμουν αιχμάλωτος του κυρίου του,
ο όποιος θα με κρατούσε στο Καλαί ως δτου να πληρωθούν τά λύτρα
μου. "Έτσι, έφτασα στο Καλαί, μιλώρδε... Τίποτε περισσότερο δέν
ξέρω.

— "Όπ' εγώ έχω τίποτε περισσότερο να σας πώ, ύψηλοτάτη, έ-
κανε ο λόρδος Βέντγουορθ σκεφτικός.

— Δέν έχετε να μου πητε τίποτε, μιλώρδε; ρώτησε ή 'Αρτεμς.
Δέν μπορείτε λοιπόν να μου πητε, γιατί δέν μ' άφησαν να μιλήσω
ούτε στην ήγοιμένη μου, ούτε στον κύριο ναύαρχο; Δέν μπορείτε να
μου πητε τί θέλουν από μένα, αφού δέν μου επέτρεψαν να έπαινο-
νήσω μ' εκείνους που θ' άνήγγελλαν τήν αιχμαλωσία μου στο βασι-
λέα και που θα έστειλαν άπ' τόν Παρίσι τά λύτρα μου. Γιατί αυτή
ή μυστική άπαγωγή μου, μιλώρδε; Γιατί δέν είδα καθόλου τόν λόρδο
Γκρέυ, ο όποιος, καθώς μου είπαν, τά διάταξε όλ' αυτά;

— Τόν είδατε τόν λόρδο Γκρέυ, ύψηλοτάτη, πρό όλίγου, όταν
περσάσατε μπροστά μας. "Ήταν ο ευγενής, με τόν όποιον κουβεντιάζα
κι' ο όποιος σας χωρήσε συγχρόνως με μένα.

— Δέν ήξερα πώς ήταν αυτός. Μα αφού κουβεντιάσατε μαζί
του, θα σας άνακοίνωσε τις προθέσεις μου άπέναντί μου.

— Πράγματι, ύψηλοτάτη, μου τις άνακοίνωσε, πριν φύγει για
τήν 'Αγγλία. Σας αιχμαλώτησε με τόν σκοπό να σας άπελευθερώσει,
παιρώντας όσο τόν δυνατόν πώ πολλά λύτρα. Έγώ τόν άκούγα και
έπεδοξιάμαξα τόν άληστο κουνιάδο μου, όταν έξαφνα περσάσατε άπ'
τή σάλα που κουβεντιάζαμε. Σας είδα τότε για πρώτη φορά, ύψηλο-
τάτη, και με τήν πρώτη
ματιά μου κατάλαβα, ότι
δέν είσθε μόνο βασιλοπού-
λα, αλλά και βασίλισσα τής
καλλονής. Τότε, σάς τόν ό-
μολογώ με ντροπή μου, έ-
πιπια πειά να έπιδοξιάμω
τά σχέδια του κουνιάδου
μου κι' έκανα ό,τι μπορού-
σα για να τόν πείσω να τή
μεταβάλη. Τού είπα, ότι
άξιζετε όσο και μιά πόλις
κι' ότι ή 'Αγγλία μπορούσε
να πετύχη πολλά, αν σας
κρατούσε αιχμάλωτο, άντι
να σας έλευθερώση για λί-
γα σκωδία. "Έτσι τόν πείσα να σας κρατήσει στο Καλαί, πού είνε
μιά πόλις άπόσθητη, έπ' άόριστον...

— Πώς; φώναξε ή 'Αρτεμς. Λώστε στο λόρδο Γκρέυ τέτοι-
ες σφιδουλιές και τις επαγαλαμβάνετε και μπροστά μου; "Ω! μι-
λώρδε, γιατί ένατιωθήκατε έτσι στην άπελευθερώσι μου; Τί σας
έκανα; Δέν με είδατε, παρά μιά στιγμή... Με μείριτε λοιπόν;

— Δέν σας είδα, παρά μιά στιγμή, όπως είπατε, ύψηλοτάτη, μα
άπό τή στιγμή εκείνη σας άγάπησα για όλη μου τή ζωή, απάντησε
ο λόρδος Βέντγουορθ, τρελλός από τόν έρωτά του.
"Η 'Αρτεμς τραβήχτηκε πίσω κι' έγινε κατάχλομη.

— Ζάν! Μαίρη! φώναξε, προσκαλώντας τις δύο γυναίκες, ή
όποιες στεκόταναν παρήμερα, στο βάθος του δωματίου.

Μα ο λόρδος Βέντγουορθ τούς έκανε ένα έπιτακτικό νόημα
και δέν σάλεψαν καθόλου άπ' τις θέσεις των. "Έπειτα είπε χωριγε-
λώντας με θλίψη:

— Μή φοβάσθε, κυρία, είμαι ευγενής. "Όχι σεις, αλλά εγώ πρέ-
πει να φοβάμαι και να τρέμω. Ναι, σας αγαπώ, σας λατρεύω. "Ό-
ταν σας είδα να περνάτε μπροστά μου, ύπεροχη και γοητευτική, ό-
μοια με θεά, όλη μου ή καρδιά πέταξε προς σας. Ναι, βρισκεσθε
όπό τήν έξουσία μου κι' ένα νόημα μου φάνει για να με ύπακού-
σουν όλα εδδω. Μα, άλλοιμονο! άπό τους δύο μας, ο πραγματικώς
αιχμάλωτος δέν είστε σεις. Σεις, ύψηλοτάτη, είσθε ή βασίλισσα κι'
έγώ είμαι ο σκλάβος σας. Διατάξτε και θα ύπακούσω...

— Τότε, κύριε, είπε ή 'Αρτεμς, στείλτε με στο Παρίσι, άπ' δ-
πον θα λάβετε όσα λύτρα μου όρίσατε.

"Ο λόρδος Βέντγουορθ διάτασε μιά στιγμή κι' έπειτα είπε:

— "Όλα, εκτός άπ' αυτό, ύψηλοτάτη! Γιατί νοιώθω πώς αυτή ή
θυσια είνε άνώτερη των δυνάμεών μου. Σας είπα, ότι ένα βλέμμα
σας έφτασε για ν' άλωσώδηση για πάντα τή ζωή μου με τή δική
σας. Μόνις σας είδα τόσο όμοια, τόσο ευγενική, τόσο περιήφανη,
κατάλαβα πώς ή άχαρη ζωή μου έχει πειά ένα σκοπό. Σας αγαπώ
πρό δύο όρών, μα, αν με
ξέρατε, θα καταλαβαίνατε,
ότι είνε τόν ίδιο σαν να
σας αγαπούσα πριν από
δέκα χρόνια.

(Ακολουθεί)

